

Tocats per la bellesa

«Ningu? et pot robar el que neix i creix dins teu», diu Marta Carrasco

Us oferim uns fragments del llibre «Marta, mira'm, t'he de dir tantes coses...», escrit per la periodista i escriptora Montse Barderi i publicat per Ediciones Cumbres. El volum, farcit de material sensible, commemora el vintè aniversari de la trajectòria artística de la directora d'escena i intèrpret Marta Carrasco. Inclou una quarantena de fotografies de David Ruano.

Foto: David Ruano

Marta Carrasco diu:

«El camí? sempre e?s el mateix: humilitat, equivocar-se, buscar, dubtar, inconsciència, tornar a dubtar, no pensar, tornar a buscar, no deixar de treballar, honestat, capacitat d'aprendre, sentit de l'humor.»

«Ningu? et pot robar el que neix i creix dins teu.»

«Resistir, paraula clau.»

«Que? m'agradaria provocar? Que? voldria despertar? Expectacio?, sorpresa, indignacio?, riures, observacio?, abaltiment, emocio?, imaginacio?, silenci, risc, bellesa, admiracio?, joc, compromi?s, complicitat, somriures, plors, fa?stic, valor, humanitat, veu, viole?ncia, mirades, amor, moviment, talent, dolor, imperfeccio?, eufo?ria, llibertat, reflexio?, a?nima, crueltat, mort, vida...»

Marta Carrasco agafa un tovallo? de paper, recorda totes les dones que ha creat, els personatges que ha fet: la *real hembra*, flamenca, altiva, arrogant amb un punt de crueltat; la dona trencada pels cops de la vida; la idealista i somiadora que no s'adona ni del lloc ni del moment que viu; la nena vella, inexperta pero? amb una saviesa primigenia. Els posa nom: Yassmin, Norma... Esta? pensant en la possibilitat d'un espectacle, el seu tercer solo, al voltant de la personalitat mu?ltiple... potser podria dir-se *Si?, dona, si?*, que e?s el que els diuen a les dones per donar-les pel seguit quan pregunten coses com ara: «Et casaries amb mi? (...) Anirem un dia a Londres? (...) Puc ocupar aquest ca?rrec?...», «Si?, dona, si?», els contesten d'esma sense donar gaire importa?ncia a les seves demandes.

Potser es tancara? de nou en la sala obscura i freda d'algun teatre. Alla?, novament, tot agafara? una dimensio? intemporal sense elements externs, tan sols la mu?sica, sense interrupcions ni res que la distregui. Com si fos en una preso?, en un manicomi o en una sala d'ai?llament? No, e?s al cau de la be?stia, dins l'efervescent creatiu, ero?tic, vital i primitiu. Curulla de ra?bia, de tendresa, de debilitat i de forc?a. Necessita donar-se un espai perque? brolli el que necessita dir encara que no sigui res de consistent, amb sentit o intere?s. No te? un projecte, tan sols te? una necessitat: tenir un espai i prou solitud per desplegar-se.

Disposa de la mateixa disciplina de sempre pero? amb molta me?s experie?ncia; aleshores, per que? dubta tant? Que? esta? fent? Res. Nome?s vol estar sola. Me?s voltes sobre la cadira de rodes, una nova cigarreta i de nou els records per saber qui e?s i que? e?s capac? de fer realment en aquesta sala fosca, a l'escenari, l'u?nic paisatge del mo?n que e?s cova, casa, bellesa, la capsa de tots els prodigis.

Sigui el que sigui el que en surti, de tot plegat, sera? el seu espectacle nu?mero deu, el que commemorara? els vint anys de trajecto?ria. I faci el que faci, el programa de ma? podria dir alguna cosa com aquesta:

"Un nou espectacle de la Carrasco! Deixeu-vos estar de teatre-dansa, de teatre d'imatges, de plasticitat, de mo?n propi, d'emocions essencials...", aixo? es pot dir de tants creadors! En canvi, quan esta?s davant d'un Carrasco, simplement el reconeixes. Per a be? o per a mal, no s'hi pot fer res. No imita, no e?s redui?ble, no e?s ?consequ?e?ncia de?. No, no es pot traduir en paraules. Igual que no es pot traduir la mu?sica de Mahler en conceptes. Diri?em que e?s intens, amb tonalitats de foc i reminisce?ncies de pura esse?ncia, de radicalitat primitiva... i que?? Aixo? e?s pot dir de tants artistes! Nosaltres ens dedicarem a viure-ho sense traduir-ho en conceptes.

Pero? voste? pot exclamar ?si e?s dels pocs que encara no han vist cap espectacle seu? ?Pero? de que? va? Que? estic a punt d'anar a veure? Exigeixo una explicacio? i no un acte de fe!? i tindra? me?s rao? que un sant.

D'acord, ho intentarem:

Com va dir Pep Bou, tots els espectacles de la Carrasco sorgeixen de la intersecció de tres elements: la denúncia social entesa sempre com la violència infligida als més debils, la bellesa més poètica i la comicitat més acolorida. Com combinara en aquesta ocasió aquests tres elements, no ho sabem, però segur que portaran la marca de la casa.

I com va dir la mateixa Marta Carrasco, el que vosteu interpreti dependrà de moltes coses com ara la seva edat, el seu sexe i les seves vivències. I és en aquest joc de compartir i interpretar, d'oferir i rebre, on es cou una obra de Marta Carrasco. El que sí que li puc assegurar és que després d'un espectacle seu ni ella ni vosteu no seran iguals. Farem un passeig per moltes de les emocions més pures i brutals de l'ànima humana sense un sentit argumental, lluny de la fórmula aristotèlica d'introducció, nus i desenllaç, però si tenim una mica de sort aconseguirem el més valuós d'aquesta vida: «Ser una mica miqueta més bones persones», com també va dir en una altra ocasió Marta Carrasco. Perquè sempre som millors quan ens toca la bellesa, ens indigna la injustícia i sabem riure com si haguéssim nascut per ser feliços.

Marta, mira'm, t'he de dir tantes coses...

© Montse Barderi
© D'aquesta edició?: Ediciones Cumbres, 2015
© Fotografies: David Ruano